

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Politics between philosophy and polemics : political thinking and thoughtful politics in the writing of Karl Popper, Leo Strauss, and Hannah Arendt

Cornelissen, W.W.H.

Citation

Cornelissen, W. W. H. (2014, January 15). *Politics between philosophy and polemics : political thinking and thoughtful politics in the writing of Karl Popper, Leo Strauss, and Hannah Arendt*. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/23021>

Version: Corrected Publisher's Version

License: [Licence agreement concerning inclusion of doctoral thesis in the Institutional Repository of the University of Leiden](#)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/23021>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Cover Page

Universiteit Leiden

The handle <http://hdl.handle.net/1887/23021> holds various files of this Leiden University dissertation.

Author: Cornelissen, Wilhelm Wouter Herman (Wout)

Title: Politics between philosophy and polemics : political thinking and thoughtful politics in the writing of Karl Popper, Leo Strauss, and Hannah Arendt

Issue Date: 2014-01-15

Stellingen

behorend bij het proefschrift van Wilhelm Wouter Herman Cornelissen

*Politics between Philosophy and Polemics:
Political Thinking and Thoughtful Politics
in the Writing of Karl Popper, Leo Strauss, and Hannah Arendt*

I.

Om aan de relativistische consequentie van zijn strikt logische onderscheid tussen wetenschappelijke en morele uitspraken te ontkomen, wijst Popper op de analogische gelijkenis tussen wetenschappelijke en morele argumentatie.

II.

Veel interpreten die erop wijzen hoezeer Strauss' werk wordt misverstaan, vergeten de vraag te stellen wat dit misverstand betekent voor de houdbaarheid van diens politieke filosofie, die nu juist kan worden begrepen als één grote doordinking van en remedie tegen de mogelijkheid van het misverstaan van filosofische uitingen.

III.

In het werk van Arendt zijn, bijna bij wijze van literaire motieven, drie vormen van denken te traceren: dialectisch denken, representatief denken en dichterlijk denken. De laatste vorm benadert haar eigen manier van denken het best.

IV.

Poppers werk laat ons ongewild zien dat het denken, als schrijven, tevens een praktijk is, die als zodanig op gespannen voet kan staan met een door datzelfde denken voorgeschreven praktijk.

V.

Strauss toont zich bewust van het feit dat het denken, als schrijven, tevens een praktijk is. De door hem voorgeschreven kunst van het schrijven, eenmaal in de praktijk gebracht, berust echter op de onrealistische assumptie dat de mogelijke discrepantie tussen de theoretische intentie en de praktische uitwerking van een tekst door de volleurde filosoof-schrijver volledig kan worden voorzien en beheerst.

VI.

Arendt toont zich bewust van het feit dat het denken, als schrijven, tevens een praktijk is. Voor zover haar teksten een perspectivisch en prijzend denken belichamen in plaats van een objectiverend en polemisch denken, reiken zij manieren aan om aan mogelijk ongewilde gevolgen van de praktische conditie van het denken weerstand te bieden zonder aan de conditie zelf te willen ontsnappen.

VII.

Terwijl politici maar al te goed weten dat politiek en filosofie wezenlijk van elkaar verschillen, zijn filosofen juist geneigd om politiek te zien als een te verbeteren vorm van filosofie.

VIII.

Als men van een politieke filosofie iets wenst te leren over politiek, is het veelal zinvoller om naar haar politieke uitwerking te kijken dan naar haar uitspraken over politiek.

IX.

Zoals we een schrijver kunnen kenschetsen als iemand die weet hoe moeilijk schrijven is, kunnen we een filosoof kenschetsen als iemand die weet hoe moeilijk denken is. (Vrij naar: Willem Jan Otten, *Onze Lieve Vrouwe van de Schemering*, Amsterdam: Van Oorschot, 2009, 104.)

X.

Een proefschrift loopt niet zozeer vertraging op doordat de promovendus te laat begint met schrijven, maar doordat hij of zij te laat begint met denken.

XI.

Het denken heeft twee natuurlijke vijanden: haast en angst voor het onbekende. Zij krijgen versterking van een door rendementsstreven bevangen universiteit die zichzelf verkoopt als “kennisinstelling” in dienst van de “kenniseconomie”.

XII.

Het bedrijven en bestrijden van “symboolpolitiek” is een symptoom van het feit dat nauwelijks nog begrepen wordt dat alle politiek een symbolische dimensie heeft.